

Verbonden

Efeze 4:4: "*één lichaam en één Geest*"

Pinksteren is een wonderlijk feest. We gedenken de uitstorting van de Heilige Geest. Toch is het vieren van Pinksteren veel meer dan gedenken van wat in het verleden is gebeurd. Voor wie in het geloof het Pinksterfeest mag vieren, is zelfs 'het einde zoek'. De Heilige Geest zet ons immers in beweging, naar God en naar de mensen om ons heen.

We zien dat in de gevolgen van de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag (Hand. 2). Het Evangelie wordt gedreven en royaal verkondigd door de Apostelen. Het doel is dat mensen zich bekeren van hun vijandige of onverschillige houding tegenover God. De Heilige Geest werkt gedreven door de liefde onvermoeibaar en wereldwijd om mensen te vernieuwen tot geloof en terugkeer naar God. Om stil van te worden, als we Jezus Christus mogen (er)kennen als onze Heere en Heiland! Zoals de verloren zoon mocht thuiskomen in Gods huisgezin, mogen we ons door het geloof geborgen weten in de reddende liefde van God. Dit mag iedere christen steeds weer brengen tot verwondering en aanbidding.

In de gemeente wordt het werk van de Heilige Geest zichtbaar op een bijzondere wijze. Hij verenigt ons niet alleen met God, maar ook met anderen. Ik bedoel allen, die als verloren zondaren in zichzelf, zonder de reddende genade van God door Jezus Christus niet meer kunnen en willen leven. Dat is het geloof dat de Geest werkt in onze harten en dat bindt ons samen als gemeente en zelfs met de wereldwijde (vervolgde) kerk. Paulus gebruikt voor de gemeente het beeld van een huisgezin (Efeze 2: 19) en van een lichaam, dat uit verschillende leden bestaat die onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn en een eenheid vormen (4:4). Deze verbondenheid is het werk van de Geest, die woont en werkt in de harten van alle (gemeente)leden. Daarom zegt Paulus "één lichaam en één Geest".

Hier mogen we gerust even bij stilstaan tijdens en na het Pinksterfeest. Bent u zich bewust dat de Heere Jezus door de Geest in u woont en in anderen die geloven? Welke invloed zou dat kunnen hebben in uw betrokkenheid op medegelovigen in de gemeente? De gemeente is immers letterlijk een *wonderlijk* gezelschap. Mensen in wie het wonder van de Geest zichtbaar wordt, die mensen overtuigt van de waarheid van het Evangelie zodat ze zich eraan toe vertrouwen. De Geest bindt ons samen.

Zo bezien mag Pinksteren ook een feest van herkenning zijn. Herkenning in de verwondering dat we door Gods reddende genade een plaats mogen hebben in zijn huisgezin. Dat is de eenheid die ons door de Geest geschonken is en waar Paulus het over heeft. Die eenheid hoeft je niet te maken, die mag er zijn en mogen we koesteren en bewaren. Dit laatste is onze opdracht, zoals Paulus zegt in vers 3: "*om u te beijveren om de eenheid van de Geest te bewaren door de band van de vrede*".

Dit laatste hoeven we niet ingewikkeld te maken. Dat doet de Geest ook niet. Eenheid vinden we niet in elkaar, maar in de Heere Jezus Christus. In Hem zijn we verbonden en mogen we leren wat de rijkdom is van het nieuwe leven dat Hij ons schenkt (3:18-19). Leren en luisteren gaan hier samen op. Luisteren naar zijn Woord en naar elkaar. Dit is een levenslange opdracht waar je al rijker van wordt. Rijk in Hem!

Opmerkelijk is dat we dit ook zien in de jonge gemeente die ontstaat tijdens en na de Pinksterdag te Jeruzalem. We lezen over de aanvaarding van het Evangelie van Jezus Christus, eenheid en bereidheid om in vrede te leven vanuit het geloof in Hem (Hand. 2:42). Het mag ons bemoedigen en inspireren om ook in onze tijd de eenheid in Christus te ontdekken en te bewaren. Dit zal ons zeker motiveren en helpen om vruchtbaar gemeente te zijn.

De eenheid die ons geschonken is helpt ons om de erediensten en samenkomsten in de gemeente te waarderen en trouw te bezoeken. Het zijn de momenten waar je de eenheid in het geloof mag genieten, maar er ook aan mag bijdragen. Onderlinge toerusting, medeleven en bemoediging, blijdschap en hoop, kunnen we alleen delen en ontvangen als we er zijn.

Het helpt ons in de tweede plaats ook om verschillen te overbruggen. Want er zijn genoeg oorzaken waardoor die eenheid verstoort en gefrustreerd wordt. En verdeeldheid is er helaas te veel. Maar we moeten ons daardoor niet laten ontmoedigen. Eenheid is immers niet iets dat ik kan maken, dat doet de Geest, ook in deze tijd in onze gemeenten. Het mag ons bemoedigen om die eenheid in het huisgezin van God te bewaren en uit te dragen als een getuigenis voor de wereld. Verbonden met de Heere en met elkaar. Sinds Pinksteren is dat zeker geen onbegonnen werk!

Ds. P. van de Voorde
Wijngaarden